

UNA PERSONA, DIFERENTS ROSTRES

Els meus ulls marrons van canviar i es van tornar verds, la meua boca fina va passar a ser gruixuda i els meus cabells es varen tornar pèl-rojos. Les celles, ben pentinades, van donar pas a unes altres esvalotades, negres i gruixudes. Quan vaig adquirir per complet el rostre de la noia, vaig somriure satisfet. El record de la meua pròpia cara era molt llunyà, ja que canviava cada cop que la sang que m'embrutia les mans pertanyia a una persona diferent.

Si volia tornar a aconseguir el meu aspecte, havia de passar més de sis mesos sense empastifar-me les mans del líquid vermellós, però estar tant de temps sense sentir l'eufòria que recorria el meu cos en el precís instant en què matava algú era massa complicat. La ràfega de sentiments que m'impactaven després d'alliberar-me del cos de les víctimes eren esgarriadors, i cada cop em sentia més culpable.

Però no hi podia fer res, havia nascut amb aquesta maledicció.

Quan era petit ho havia considerat un do, un regal de Satanàs, però amb el pas del temps havia esdevingut el meu pitjor malson, i era conscient que no podria lliurar-me d'ell mai.

Així doncs, vaig alçar el rostre i vaig mirar-ne el seu reflex. Vaig mullar-me la cara amb aigua freda i, seguidament, vaig dirigir-me cap a la meua habitació. Vaig tancar els ulls, vaig sospirar i vaig començar a planejar la mort de la pròxima víctima.

Umbra Mortis